

forholdene, er ikke det afgørende for os. Det afgørende er, at forholdene forbedres, at den enkelte families valgmuligheder sikres, og at der bliver fleksible pasningsmuligheder, eventuelt fleksibel børneorlov.

De gode intentioner, som en bred vifte af partier her i Folketinget har vedrørende denne sag, bør ikke drukne i ideologi. Vi må finde nogle modeller, der fungerer. Det skylder vi familierne og ikke mindst børnene i Danmark. Vi må skabe rammer, der gør det muligt for småbørnsforældre at bevare tilknytningen til arbejdsmarkedet og samtidig være mere sammen med deres børn. I dag er det for mange forældre et enten-eller. Men det modsvarer ikke flertallets ønsker. De vil prioritere deres børn uden dermed at kvæste karrieren. Det er disse overordnede initiativer, som vi mener der i første omgang og i langt højere grad er brug for.

Der er grund til at se på forholdene også for syge og udstødte som nævnt i SF's og Enhedslistens forslag til vedtagelse, men forslaget, som det ligger her på bordet i dag, kan vi ikke støtte og heller ikke Fremskridtspartiets.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg vil gerne sige til Kristeligt Folkepartis ordfører, at når jeg nævnte nullermænd i den sammenhæng, så var det ikke for at trække niveauet derved. Det, det drejede sig om, var, at 10 kommuner brød loven, da de skar ned i hjemmehjælpen, fordi de ikke fulgte reglerne. Der er også en række andre, som ikke har gjort det for godt. Fagligt og professionelt skal man lave en rigtig sagsbehandling på det her område.

Det, jeg sagde om nullermænd, var, at når det kommer på mediemenuen i den uge, og man fokuserer på nullermænd og nogle mennesker, der er sat i en ulykkelig situation på grund af enkeltsager, hvor man har fået en dårlig behandling, så er det ikke det, vi kan agere på politisk. Det er det, jeg anklager en række af Folketingets medlemmer for at ryge ud på, så snart de har set et fjernsynsbillede.

(Kort bemærkning).

Anni Svanholt (SF):

Jeg kunne jo høre, at fru Videbæk på mange måder deler SF's opfattelse af, at der er sket forringelser af velfærden, og også bekymringen over, at vi ikke kan skaffe bedre muligheder for

børnefamilierne. Det er vi jo i sandhed optaget af i SF.

Derfor undrer det mig, at Kristeligt Folkeparti ikke på nogen måde kan støtte SF's og Enhedslistens forslag til vedtagelse. Det udtrykker jo klart, at vi ønsker, at der skal skabes økonomisk rum til at foretage de forbedringer, som fru Tove Videbæk efterlyste. Det er ejendommeligt, at man fra Kristeligt Folkepartis side når frem til den konklusion, når det er præcis de samme ting, vi her er optaget af og gerne vil gøre bedre.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Til hr. Ebbe Kalnæs: Ja, det var måske kun 10 kommuner, der overtrådte loven, men der var 43 kommuner, der skar helt ind til benet, sådan at vi kunne se et tilfælde i medierne, hvor en kørestolsbruger i Skive ikke kunne få hjælp, og vi så mange andre. Men bag disse personer i medierne var der jo hundreder af mennesker, som var blevet behandlet på samme måde, men som ikke kom i medierne. Jeg kender flere af dem, der ikke kom i medierne, men som virkelig var blevet efterladt i en sølle forfatning. Der var f.eks. en kvinde med et brud på ryggen, som blev efterladt 3 uger uden hjælp, og jeg har mange flere historier, som hr. Ebbe Kalnæs kan få bagefter. Så det var stadig væk ikke bare nullermænd, det drejede sig om.

Til fru Anni Svanholt kan jeg sige, at en af grundene til, at vi ikke kan stemme for forslaget til vedtagelse, er, at vi mener, at den aftale, som skal indgås med kommunerne, jo er regeringens ansvar.

Ud over det kan jeg sige, at i forslaget står der, at regeringen opfordres til at forbedre forholdene osv., og det vil vi gerne være med til, men vi er bange for, at det betyder, at der skal sættes en hel masse flere midler i omløb. For vi mener egentlig generelt, at der er midler nok i omløb, men at de måske bliver brugt forkert, og at mange af pengene forsvinder i ineffektivitet og i bureaukrati.

Og vi har jo hørt fra flere kommuner, at de er i gang med at rydde op på det her område, så de får flere ydelser og mere service for de samme penge. F.eks. har vi hørt om en kommune, hvor man har opregnet, at kun 50 pct. af hjemmehjælpernes tid blev brugt hos klienterne, og hvis man begyndte dér, havde man jo mange flere penge til at forbedre forholdene for.